

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 14, 2024

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:3813](#) 18-06-2024

Intrekking natuurvergunning/gedeputeerde staten Utrecht

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2024:2521](#) 13-06-2024

Wijziging Beheerplan Peelvenen/Provincie Noord-Brabant

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:2379](#) 13-06-2024

Omgevingsvergunning/Het Hogeland

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2943](#) 05-06-2024

Handhaving/Overijssel

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:3532](#) 31-05-2024

Omgevingsvergunning/vovo

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:3337](#) 28-05-2024

Watervergunning/Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2599](#) 26-06-2024

Bestemmingsplan/Sluis

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2609](#) 26-06-2024

Bestemmingsplan/Maastricht

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2505](#) 19-06-2024

Handhaving/Breda

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2443](#) 14-06-2024

Omgevingsvergunning/Cranendonck

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2412](#) 12-06-2024

Nadeelcompensatie/Den Haag

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2323](#) 05-06-2024

Handhaving/Heemskerk

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:2224](#) 29-05-2024

Planschade/Breda

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Maastricht

Er is voldoende rekening gehouden met het geluid van de technische installaties, omdat aan de richtafstand van 10 m uit de VNG-brochure wordt voldaan. Voor warmtepompen dient voldaan te worden aan de norm uit het Bouwbesluit 2012.

Casus

Bij besluit van 20 april 2021 heeft de raad van de gemeente Maastricht het bestemmingsplan 'Palace Wyck e.o.' gewijzigd vastgesteld. Het plan voorziet in de realisatie van een hotel en zeven stadsvilla's, waarvan er één mag worden gesplitst in twee woningen, met een ondergrondse parkeergarage voor gezamenlijk gebruik.

Omwonenden zijn in beroep en betogen dat de raad onvoldoende heeft onderzocht wat de gevolgen van het plan zijn voor hun akoestisch woon- en leefklimaat. Zo heeft de raad ten onrechte geen onderzoek gedaan naar de cumulatieve geluidbelasting als gevolg van technische installaties, vliegverkeer en de (buiten)horeca.

De raad stelt dat in het kader van een goed woon- en leefklimaat voldaan is aan de richtafstand van 10 m onder stap 1 van de VNG-brochure. Geluidsoverlast van technische installaties, zoals warmtepompen en airco's, is volgens de raad gereguleerd in afdeling 3.2 van het Bouwbesluit 2012.

Rechtsvragen

1. Is voldoende rekening gehouden met het geluid van de technische installaties nu aan de richtafstand van 10 m uit de VNG-Brochure is voldaan?
2. Betekent het voldoen aan de enkelvoudige norm zoals opgenomen in het Bouwbesluit 2012 ook dat zich in beginsel geen onaanvaardbare cumulatieve geluidhinder zal voordoen?

Uitspraak

1. Anders dan appellanten betogen, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat de raad onderzoek had moeten doen naar cumulatieve geluidbelasting als gevolg van technische installaties, vliegverkeer en de (buiten)horeca. Voor wat betreft geluidoverlast van technische installaties afkomstig van de nieuwe hotelfunctie wordt voldaan aan de richtafstand van 10 m uit de VNG-brochure, zodat de raad ervan mocht uitgaan dat sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat.

2. Verder overweegt de Afdeling over het geluid afkomstig van warmtepompen behorende bij de stadsvilla's dat via de geluidnorm in artikel 3.8, tweede lid, van het Bouwbesluit 2012, is geborgd dat omwonenden daar geen hinder van ondervinden. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 24 augustus 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2445, mag de raad er in beginsel van uitgaan dat het voldoen aan de enkelvoudige norm zoals opgenomen in het Bouwbesluit 2012 ook betekent dat zich geen onaanvaardbare cumulatieve geluidhinder zal voordoen. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat zich bijzondere omstandigheden voordoen om aan dit uitgangspunt te twijfelen. De verwijzing naar de uitspraak van 4 augustus 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1752, waarin de Afdeling heeft geoordeeld dat de raad onzorgvuldig heeft gehandeld, omdat het niet was nagegaan of de geluidbelasting als gevolg van warmtepompen in overeenstemming is met een goed woon- en leefklimaat, treft geen doel. Daartoe overweegt de Afdeling dat het bestemmingsplan in die uitspraak wat betreft de woonfunctie aanzienlijk meer woningen mogelijk maakte (veertig drie- en tweekamerwoningen en één woning ten behoeve van gezamenlijk gebruik, tegenover zeven stadsvilla's, waarvan er één mag worden gesplitst in twee woningen).

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2609

Zaaknummer: 202104327/1/R2

Wetsartikelen: 3.8 lid 2 Bouwbesluit 2012 en

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Het Hogeland

Voor het vergunnen van het project kon geen omgevingsvergunning voor een c-activiteit worden verleend omdat het project geheel met (binnenplanse) aanlegvergunningen had kunnen worden gerealiseerd.

Casus

Het doel van het plan tot het inrichten van het brakwaternatuurgebied is om het gebied geschikt te maken voor de aangewezen natuurfunctie. Om dit te bereiken wordt beoogd het gebied dusdanig in te richten dat de oppervlaktewaterstanden in het gebied kunnen worden verhoogd tot nabij het maaiveld en dat dit peil op een natuurvriendelijke manier door het jaar heen kan worden beheerd. De inrichting van het plangebied is gericht op het creëren van een brakwaternatuurgebied met een speciale waarde voor zoutminnende planten en vogels.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder, onder weerlegging van de ingediende zienswijzen, een omgevingsvergunning onder voorschriften op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) aan de vergunninghoudster verleend voor het inrichten van het brakwaternatuurgebied Deikum nabij voormeld perceel.

Eiseressen betogen dat verweerder erkent dat ook het gebruiken van de gronden ten behoeve van een brakwatergebied in strijd is met het thans geldende bestemmingsplan. In de visie van eiseressen is vervolgens de vraag of de verleende vergunning ook ziet op de activiteit planologisch strijdig gebruik.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat de ontwikkeling om ter plaatse een brakwatergebied te realiseren niet in het geldende bestemmingsplan 'Buitengebied' past.

Rechtsvraag

Tussen partijen is in geschil of verweerder in dit geval een omgevingsvergunning onder voorschriften heeft kunnen verlenen voor het inrichten van het brakwaternatuurgebied Deikum op voormeld perceel te [plaats].

Uitspraak

De rechtbank constateert dat uit het bestreden besluit slechts kan worden afgeleid dat een vergunning voor de a-activiteit is verleend, maar dat uit dit besluit en de bijbehorende stukken niet valt af te leiden of voor de aanlegactiviteit in het kader van de waarde 'verkaveling' een omgevingsvergunning op basis van het bestemmingsplan is verleend of dat daarvoor een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan is verleend. Meer in zijn algemeenheid blijkt uit het bestreden besluit op geen enkele wijze van welke bepalingen van het bestemmingsplan precies zou worden afgeweken. De rechtbank is daarom van oordeel dat het bestreden besluit dusdanig onduidelijk is dat het in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is genomen. Dit alleen is al reden voor de rechtbank om de beroepen van eiseressen gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen.

De rechtbank ziet ook niet in dat de aan te leggen waterhuishoudkundige voorzieningen die nodig zijn voor de realisatie van dit specifieke soort natuurgebied, het brakwatergebied, niet ondergeschikt zouden zijn aan de bestemming 'Natuur'. Deze voorzieningen zijn immers noodzakelijk om het brakke water in het gebied te realiseren. Aangezien er daarom geen sprake is van strijd met de ten tijde van het bestreden besluit geldende bestemming 'Natuur', bestond er voor verweerder geen aanleiding en was verweerder ook niet bevoegd om bij het vergunnen van dit project voor dit aspect af te wijken van het bestemmingsplan. Dit betekent dat met het bestreden besluit niet beoogd kan zijn om een omgevingsvergunning voor een c-activiteit te verlenen. Ook in zoverre zijn de beroepen van eiseressen gegrond.

Naar het oordeel van de rechtbank valt niet in te zien dat de aan te leggen waterhuishoudkundige voorzieningen in dit geval niet hadden kunnen worden vergund op grond van het aanlegvergunningstelsel, als bedoeld in artikel 5.4 van de planregels van voormeld bestemmingsplan. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat niet aannemelijk is gemaakt dat met het aanleggen van de betreffende waterhuishoudkundige voorzieningen sprake is van een onevenredige afbreuk van de in artikel 5.1 van de planregels van voormeld bestemmingsplan genoemde waarde, nu door de aanleg van deze voorzieningen juist de natuurdoelstelling wordt gerealiseerd.

Uit de overwegingen volgt dat verweerder voor het vergunnen van het project geen omgevingsvergunning voor een c-activiteit kon verlenen omdat het project geheel met (binnenplanse) aanlegvergunningen had kunnen worden gerealiseerd.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 13-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:2379

Zaaknummer: LEE 21-376 en 21-395

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Watervergunning/Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Beoordeling experiment vissterfte waterkrachtcentrale volgens NEN-norm.

Casus

Aan eiseres is op 20 september 2022 een watervergunning verleend voor het onttrekken aan en het brengen van water in rivier de Maas door de waterkrachtcentrale (WKC) te [plaats 2], in combinatie met dezelfde visbeschermende maatregelen. Als voorschrift 7 is aan die watervergunning verbonden dat na de experimenteerfase door de minister vastgesteld moet worden of sprake is van een geslaagd experiment ten aanzien van het Early Warning System (EWS) voor zalmsmolts. Als voorschrift 10 is aan de watervergunning verbonden dat de WKC bij een 'niet geslaagd experiment' in de periode van 1 april tot en met 31 mei dient te worden stilgelegd in de nachtelijke uren tussen 18.00 uur en 6.00 uur. Eiseres heeft tegen de watervergunning beroep ingesteld bij de Afdeling.

De minister heeft – op grond van voorschrift 7 – besloten dat geen sprake is van een geslaagd experiment ten aanzien van het EWS voor zalmsmolts. Volgens de minister kan op basis van statistisch relevante gegevens niet worden geconcludeerd dat de waterkrachtcentrale in elk vismigratie seizoen ten hoogste 5% vissterfte aan zalmsmolts veroorzaakt zou hebben, indien de waterkrachtcentrale zou hebben stilgelegd gedurende de migratiepiek van smolts, telkens nadat een waarschuwingssignaal werd afgegeven. De minister acht het vissterfteonderzoek van [bedrijf] over de jaren 2021 en 2022 onvoldoende representatief om op basis van dat onderzoek te kunnen concluderen dat sprake is van een geslaagd experiment. De minister heeft het vissterfteonderzoek 2021/2022 buiten beschouwing gelaten en heeft de conclusie dat sprake is van een niet geslaagd experiment gebaseerd op een vissterfteonderzoek uit 2012. In dat onderzoek wordt geconcludeerd dat 8.4% van de vissen sterft bij een turbinedebiet van 50 m³/s en 7,0% bij 100 m³/s.

Eiseres heeft aangevoerd dat de minister ten onrechte heeft vastgesteld dat geen sprake is van een geslaagd experiment. De minister heeft het vissterfteonderzoek 2021/2022 ten onrechte

niet representatief geacht. Volgens eiseres bestaat geen reden om te twijfelen aan het vissterfteonderzoek, omdat het voldoet aan NEN-norm 8875.

Rechtsvraag

Tussen partijen is in geschil of ten aanzien van het EWS sprake is van een geslaagd of niet geslaagd experiment. Meer specifiek is in geschil of het vissterfteonderzoek 2021/2022 representatief is.

Uitspraak

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de minister redelijkerwijs niet kunnen besluiten het vissterfteonderzoek 2021/2022 buiten beschouwing te laten en het EWS een 'niet geslaagd experiment' te verklaren. De minister heeft niet kunnen concluderen dat aan het vissterfteonderzoek 2021/2022 zodanige gebreken kleven, dat de minister niet van dat onderzoek kon uitgaan bij de beoordeling of sprake is van een geslaagd experiment. De rechtbank heeft bij dit oordeel in aanmerking genomen dat de Stichting Koninklijk Normalisatie Instituut NEN-norm 8775 heeft vastgesteld, waarin een methode staat opgenomen voor het uitvoeren van laboratorium- en praktijkproeven om de visveiligheid te bepalen van pompen, vijzels en omsloten waterturbines die worden gebruikt in gemalen of waterkrachtcentrales en een rekenmethode voor het berekenen van de overlevingskansen van vissen die pompen, vijzels of omsloten waterturbines passeren. Gelet op die NEN-norm heeft de minister de gekozen methode van gedwongen doorvoer redelijkerwijs niet onbetrouwbaar kunnen achten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 28-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:3337

Zaaknummer: 23/10755

Wetsartikelen: 6.1 Waterwet

RECHTSPRAAK

Handhaving/Overijssel

Project is vrijgesteld van de vergunningplicht Wet natuurbescherming, nu grondwateronttrekkingen op grond van het beheerplan zijn toegestaan en negatieve effecten zijn uitgesloten.

Casus

In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen de weigering van het college van Gedeputeerde Staten van Overijssel (hierna: het college) om handhavend op te treden tegen de lelieteelt op een perceel dat bij de derde partij in gebruik is aan de [adres]. De derde partij is een agrarische onderneming. De derde partij heeft sinds de jaren negentig van de vorige eeuw een perceel aan [adres] (hierna: het perceel) in gebruik. Het perceel ligt ten zuiden van de [vestigingsplaats], dat op 7 december 2004 is aangewezen als Natura 2000-gebied. Op het perceel vindt wisselteelt plaats waarbij ook sinds de jaren negentig lelies worden geteeld.

Eiseres stelt – samengevat en zakelijk weergegeven – dat het college een onjuist beoordelingskader heeft gehanteerd bij de beoordeling van de grondwateronttrekkingen. Volgens eiseres dient het juiste beoordelingskader uit te sluiten dat er significant negatieve effecten op het Natura 2000-gebied kunnen optreden.

Het college stelt in dit verband dat helemaal geen sprake is van een overtreding van artikel 2.7 van de Wet natuurbescherming (Wnb) en wijst daarbij op het beheerplan ‘Vecht- en Beneden Reggegebied’ (hierna: het beheerplan) op basis waarvan de grondwateronttrekkingen binnen een afstand van 300 meter tot het Natura 2000-gebied zijn toegestaan. Verder blijkt daaruit dat significant negatieve effecten van een grondwateronttrekking ten behoeve van agrarische activiteiten buiten een straal van 300 meter uitgesloten zijn. Zorgvuldigheidshalve heeft het college alsnog onderzoek laten verrichten naar de gevolgen van de betreffende grondwateronttrekkingen op het Natura 2000-gebied, waarbij de bronnen binnen een afstand van 300 meter van dat gebied zijn onderzocht.

Rechtsvraag

Is het project op grond van het bepaalde in artikel 2.9 van de Wnb vrijgesteld van de vergunningplicht?

Uitspraak

Op het perceel bevinden zich drie bronnen waaruit grondwater wordt opgepompt ten behoeve van de agrarische activiteiten op het perceel. Twee van deze drie bronnen bevinden zich binnen 300 meter van het Natura 2000-gebied. De rechtbank stelt vast dat op dergelijke grondwateronttrekkingen ten behoeve van agrarische activiteiten binnen de zone van 300 meter van een Natura 2000-gebied paragraaf 5.4.4 van het beheerplan van toepassing is. Onder een dergelijke onttrekking wordt in het beheerplan het volgende verstaan: 'Een onttrekking met een pompcapaciteit kleiner dan 60 m³ per uur, met een maximum van 25.000 m³ per jaar'.

De onttrekkingen binnen de zone van 300 meter voldoen hieraan. Voor wat betreft dergelijke onttrekkingen, die in het beheerplan zijn aangemerkt als 'code geel', geldt dat deze kunnen worden gecontinueerd onder de in het beheerplan genoemde voorwaarden, te weten hydrologische herstelmaatregelen. In dit verband zijn in paragraaf 5.4.4 van het beheerplan genoemd 'M1, M3 t/m M5, M10, M11, M13 en M38 uit de Pas-gebiedsanalyse'. Dit is nader uitgewerkt in bijlage 9 bij het beheerplan. Ter zitting is namens het college toegelicht dat die maatregelen in bijlage 9 betrekking hebben op een 4 à 5 kilometer verderop gelegen gebied en niet op dit deelgebied van het plan. Wel heeft het college om deze reden nader hydrologisch onderzoek laten verrichten naar de gevolgen van de grondwateronttrekkingen op het Natura 2000-gebied. Uit het hydrologisch rapport van Aveco de Bondt blijkt dat de onttrekkingen leiden tot een tijdelijke verlaging van de grondwaterstand met 5 à 10 cm, maar dat deze verlaging geen significant effect heeft op het grondwater op de zuidhelling van de [vestigingsplaats]. De gemiddelde grondwaterstand in dat gebied is ruim zes meter beneden maaiveld. De habitattypen op de zuidhelling van de [vestigingsplaats] ondervinden geen schade als gevolg van de kortdurende verlagingen ten gevolge van deze onttrekkingen.

De rechtbank is van oordeel dat de onderhavige grondwateronttrekkingen binnen 300 meter afstand van het Natura 2000-gebied in het beheerplan hiermee zijn vrijgesteld van de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid van de Wnb.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2943

Zaaknummer: ak_22_2312

Wetsartikelen: 2.7 Wnb en 2.9 Wnb

RECHTSPRAAK

Handhaving/Breda

Voor een acculaadstation is geen omgevingsvergunning nodig op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor. Er is onvoldoende onderzoek verricht naar tonaal geluid bij een acculaadstation voor elektrische auto's.

Casus

Bij besluit van 21 september 2018 heeft het college geweigerd handhavend op te treden tegen de aanwezigheid en het gebruik van een acculaadstation voor elektrische auto's op het terrein van Hotel Princeville. Appellant woont in de directe nabijheid van het acculaadstation. Op 15 juni 2018 heeft appellant het college verzocht handhavend op te treden tegen het acculaadstation, omdat daarvoor geen omgevings- of milieuvergunning is verleend en hij vreest voor geluidsoverlast van het acculaadstation. Het college heeft dit verzoek tot handhaving afgewezen, omdat volgens het college het acculaadstation vergunningvrij is. Bij besluit van 6 juni 2019 heeft het college het door appellant ingediende bezwaar deels gegrond verklaard en onder aanvulling van de motivering de weigering om handhavend op te treden in stand gelaten.

De rechtbank heeft geoordeeld dat het college op onjuiste gronden heeft aangenomen dat het acculaadstation vergunningvrij kon worden opgericht en zich daarom ten onrechte onbevoegd heeft geacht om daartegen handhavend op te treden. Hoewel het acculaadstation voldoet aan de omschrijving van een infrastructurele of openbare voorziening zoals beschreven in artikel 2, onderdeel 18, van Bijlage II van het Bor, heeft de rechtbank overwogen dat het acculaadstation als geheel beschouwd, niet aangemerkt kan worden als vergunningvrije activiteit.

De rechtbank heeft artikel 2, onderdeel 18, onder b, van Bijlage II van het Bor namelijk zo geïnterpreteerd dat dit alleen bedoeld is voor kleinschalige voorzieningen. Daarvoor heeft de rechtbank gekeken naar de context waarin deze bepaling is geplaatst. De omvang van het acculaadstation overschrijdt de andere in onderdeel 18 genoemde oppervlakten ruimschoots, waardoor het niet de bedoeling kan zijn geweest om het gehele acculaadstation vergunningvrij

op te mogen richten. Daarnaast overweegt de rechtbank dat de planologische impact van het acculaadstation zodanig is dat deze niet als vergunningvrij kan worden beschouwd. De rechtbank wijst in dat verband op het geluid dat door de transformatoren van het laadstation en de aldaar ladende auto's wordt veroorzaakt en op de verkeersaanzuigende werking van het acculaadstation op het parkeerterrein aan de achterzijde van het hotelcomplex. Daarnaast had het college moeten onderzoeken of voor het acculaadstation een omgevingsvergunning voor een milieuactiviteit nodig was, omdat het mogelijk valt onder onderdeel C, categorie 20.1, onder b, van Bijlage I van het Bor.

Tot slot heeft de rechtbank geoordeeld dat het akoestisch onderzoek van de Omgevingsdienst Midden- en West-Brabant (hierna: OMWB) tekortschiet. In het onderzoek is namelijk niet het geluid betrokken dat door de Tesla's zelf wordt veroorzaakt tijdens het opladen. Bij het nieuw te nemen besluit moet het college ook rekening houden met die geluidsbronnen.

Het college heeft opnieuw onderzoek laten verrichten. Volgens het college blijkt ook uit dit nieuwe onderzoek dat de grenswaarden voor geluid niet door het acculaadstation worden overschreden.

Appellant stelt dat de akoestische onderzoeken van de OMWB waarop het nieuwe besluit is gebaseerd, onzorgvuldigheden bevat. Het brongeluid van de ladende auto's had als tonaal moeten worden aangemerkt, zodat een toeslag van 5 dB bij de resultaten had moeten worden opgeteld. Appellant baseert zijn standpunt op een onderzoek van een adviesbureau.

Rechtsvragen

1. Is voor het acculaadstation een omgevingsvergunning nodig op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor, omdat dit artikel alleen voor kleinschalige voorzieningen is bedoeld?
2. Speelt de planologische impact een rol bij de beoordeling van de vraag of het acculaadstation valt onder de regeling van artikel 2 van Bijlage II van het Bor?
3. Is een aanvullende spectrale analyse nodig om te bepalen of het geluid van het acculaadstation een tonaal karakter heeft, of volstaat een beoordeling op het gehoor door één persoon?

Uitspraak

1. Naar het oordeel van de Afdeling slaagt het betoog van Princeville en Tesla wel en is het standpunt van het college juist, dat voor het acculaadstation geen omgevingsvergunning nodig

is op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor. Het acculaadstation valt immers onder de letterlijke tekst van deze bepaling, te weten een bouwwerk, geen gebouw zijnde, ten behoeve van het opladen van accu's van voertuigen. De tekst van deze bepaling bevat ook geen aanknopingspunt voor het oordeel dat het hier alleen zou gaan over een laadpaal, zoals appellant betoogt. Ook de bij de laadpalen behorende omvormers en transformatorkast zijn bouwwerken ten behoeve van het opladen van accu's van voertuigen. De systematiek en de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor geven geen redenen om af te wijken van de letterlijke tekst van dit artikel en om de lezing van de rechtbank te volgen dat deze bepaling zo moet worden geïnterpreteerd dat deze alleen bedoeld is voor kleinschalige voorzieningen.

In de eerste plaats geeft de systematiek van het Bor geen indicatie dat voor de toepasselijkheid van artikel 2, onderdeel 18, van belang moet worden geacht dat sommige daarin genoemde vergunningvrije bouwwerken tot kleinschalige voorzieningen zijn beperkt, zoals het door appellant genoemde 'onderdeel 18, aanhef en onder a'. De Afdeling heeft daarbij eerder geoordeeld over een bouwwerk dat valt onder onderdeel b (naderingsverlichting). Daarbij heeft zij de schaal hiervan niet in de beoordeling betrokken (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 januari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:129, onder 22.2).

In de tweede plaats blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling niet dat ondanks de redactie ervan, toch bedoeld is om de bouwwerken ten behoeve van het opladen van accu's van voertuigen te beperken tot kleinschalige voorzieningen. In de nota van toelichting bij het besluit van 15 juni 2004 tot wijziging van [artikel 3 van] het Besluit bouwvergunningvrije en licht-bouwvergunningplichtige bouwwerken (hierna: Bblb) (Staatsblad 2004, 291) staat dat bij de categorie van bouwwerken die inmiddels is opgenomen in het huidige artikel 2, aanhef en onderdeel 18, aanhef en onder b, van Bijlage II van het Bor, bewust het begrip 'van beperkte omvang' is geschrapt en expliciet is gemaakt op welke bouwwerken de betrokken bepaling specifiek van toepassing is. In de Wet van 18 maart 2010, houdende regels met betrekking tot versnelde ontwikkeling en verwezenlijking van ruimtelijke en infrastructurele projecten (Crisis- en herstelwet) is aan dit artikelonderdeel toegevoegd: 'het opladen van accu's van voertuigen met een elektromotor als hoofdmotor,' (Staatsblad 2010, 135). De geschiedenis van totstandkoming van deze toevoeging geeft geen indicatie dat hiermee is beoogd een beperking aan te brengen voor de omvang van de bouwwerken of deze te beperken tot kleinschalige voorzieningen. De geschiedenis van totstandkoming van het Besluit van 25 maart 2010, houdende regels ter uitvoering van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) (Besluit omgevingsrecht), geeft ook geen

indicatie dat een dergelijke beperking is beoogd bij het onderdeel waarin deze regels uit het Bblb in het Bor zijn overgenomen (Staatsblad 2010, 143; p. 152).

2. Anders dan de rechtbank overweegt, kan de planologische impact geen rol spelen bij de beoordeling van de vraag of het acculaadstation valt onder de regeling van artikel 2 van bijlage II van het Bor, omdat deze regeling juist een uitzondering bevat op – indien aan de orde – het vereiste van een omgevingsvergunning wegens strijd met een bestemmingsplan dat is opgenomen in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

Appellant brengt twee argumenten naar voren die pleiten tegen bovenstaande conclusie. Deze argumenten treffen geen doel.

Ten eerste verwijst hij naar de uitspraak van de Afdeling van 4 november 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2607. In deze uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat een oplaadstation van Fastned een basisvoorziening is als bedoeld in de Wet beheer rijkswaterstaatswerken (Wbr). Dat voor een dergelijk laadstation op grond van de Wbr een vergunning nodig is, maakt niet dat voor een acculaadstation ook een omgevingsvergunning op grond van de Wabo, gelezen in samenhang met het Bor, nodig is. Deze regelingen staan los van elkaar.

Ten tweede betoogt hij dat de bepaling in het Bor beperkter moet worden opgevat, omdat in 2010, toen deze bepaling in het Bor werd opgenomen, nog niet werd voorzien dat er acculaadstations zouden kunnen komen met 12 of 16 opladers. Dit argument alleen is echter geen reden om af te wijken van de tekst, de systematiek en de geschiedenis van de aan de orde zijnde bepaling. Het is aan de wetgever om te besluiten of zij in deze ontwikkeling aanleiding ziet om de regeling aan te passen.

3. De Afdeling overweegt dat de OMWB op het gehoor heeft beoordeeld of er sprake is van tonaal geluid. De OMWB is tot de conclusie gekomen dat dat niet het geval is. Het is echter niet duidelijk of deze conclusie gebaseerd is op de juiste wijze van beoordeling. Zoals in hoofdstuk 2, paragraaf 2.3, van het algemeen gedeelte van de Handleiding meten en rekenen industrielawaai (hierna: de HMRI) is bepaald, geldt als criterium voor tonaal geluid dat het tonale karakter van het geluid duidelijk hoorbaar is op het beoordelingspunt. In dit geval is het tonale karakter niet op het beoordelingspunt op de gevel van de woning van appellant, maar bij de bron beoordeeld. Daarnaast is in dit geval niet de (onverplichte) aanbeveling gevolgd om het tonale karakter door twee personen te laten vaststellen.

Het adviesbureau maakt uit de FFT-analyse die zij aan een ladende Tesla heeft uitgevoerd op dat dit een tonaal geluid produceert. Zoals ook staat in hoofdstuk 2, paragraaf 2.3, van het

algemeen gedeelte van de Handleiding HMRI, is een dergelijke spectrale analyse weliswaar niet altijd een bewijs voor een tonaal karakter van geluid, maar kan het wel dienen om het waargenomen tonale karakter te bevestigen (vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2019 (201803546/1/A1 (ECLI:NL:RVS:2019:634)). Ook deze meting is gedaan bij de bron en niet op het beoordelingspunt.

De Afdeling komt tot de conclusie dat het oordeel van het college dat geen sprake is van een tonaal karakter is gebaseerd op de waarneming van een persoon. Daartegenover staat de FFT-analyse, die aanknopingspunten geeft dat wel sprake is van een tonaal karakter. Dit geeft de Afdeling voldoende reden te twijfelen aan de beoordeling door het college. Conclusie is dat het oordeel van het college dat de grenswaarden niet worden overschreden niet gedragen wordt door de onderbouwing die hiervoor is gegeven, omdat niet overtuigend is beoordeeld dat geluid van niet-tonale aard wordt geproduceerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2505

Zaaknummer: 202203741/1/R2

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder c Wabo, 2 aanhef en onderdeel 18 aanhef en onder b Bijlage II Bor en 3 Bblb

RECHTSPRAAK

Wijziging Beheerplan Peelvenen/Provincie Noord-Brabant

Colleges mochten zich baseren op de conclusie in de passende beoordeling dat significante effecten voor het (herstellend) hoogveen in de Peelvenen niet zijn uit te sluiten. Daarom hoefden zij geen vrijstelling op te nemen in het beheerplan.

Casus

Met het besluit van 5 april 2018 heeft GS NB, mede namens GS L, op grond van artikel 2.3, eerste lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) het beheerplan vastgesteld. In het beheerplan is opgenomen welke maatregelen het bevoegd gezag wil treffen om de instandhoudingsdoelstellingen voor de daarin genoemde gebieden te bereiken. In het beheerplan uit 2018 was eerder bepaald dat sommige activiteiten, bijvoorbeeld het gebruik van bestaande beregeningsputten voor grondwateronttrekkingen voor beregeningen open teelt – onder specifieke voorwaarden – waren vrijgesteld van de natuurvergunningplicht. Dat betekende dat agrariërs (als ze voldeden aan de voorwaarden) geen aparte natuurvergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb hoefden aan te vragen voor het onttrekken van grondwater ten behoeve van beregening.

In de uitspraak van 20 december 2018 heeft de rechtbank het beroep van de Werkgroep tegen deze vrijstelling gegrond verklaard en het besluit tot vaststelling van het beheerplan op dit onderdeel vernietigd. De rechtbank heeft voorts een voorlopige voorziening getroffen dat het gebruik van legale beregeningsputten voor grondwateronttrekkingen voor beregening voor open teelt is uitgezonderd van de natuurvergunningplicht, indien voor het gebruik van deze beregeningsputten toestemming is verleend, dan wel het gebruik van deze beregeningsputten is geregistreerd in een register van GS NB of GS L, het waterschap Aa en Maas of het waterschap Limburg of het voormalige waterschap Peel en Maasvallei voor 1 januari 2001.

In het bestreden besluit hebben de colleges de tekst van het beheerplan uit 2018 gewijzigd. Kern van het bestreden besluit is dat er helemaal geen vrijstelling meer wordt verleend voor de onttrekking van grondwater in bufferzones ten behoeve van agrarische beregening. Het bestreden besluit is genomen op basis van een passende beoordeling, waaruit is gebleken dat

er geen zekerheid is verkregen dat de grondwateronttrekkingen de natuurlijke kenmerken van de Natura 2000-gebieden niet zullen aantasten.

Eisers hebben kritiek op de passende beoordeling. De LLTB heeft een contra-expertise laten verrichten door het bureau Bakelse Stroom. De rechtbank heeft, naar aanleiding van de inlichtingencomparitie, de StAB ingeschakeld om een advies uit te brengen over de door Deltares/Witteveen uitgevoerde passende beoordeling ten behoeve van de vaststelling van de wijziging van het Beheerplan Groote Peel, Deurnsche Peel & Mariapeel gelet op de kritiek in het rapport van de Bakelse Stroom.

Rechtsvraag

Mochten de colleges de passende beoordeling ten grondslag leggen aan het bestreden besluit?

Uitspraak

Mede op basis van het advies van de StAB is de rechtbank van oordeel dat de conclusie van de passende beoordeling voldoende is onderbouwd en dat significante gevolgen op de Peelvenen vanwege een algehele vrijstelling voor grondwateronttrekking voor agrarische beregening in de bufferzones rondom de Peelvenen niet zijn uit te sluiten. Uit de kritiek van eisers kan niet de conclusie worden getrokken dat er wel zekerheid bestaat dat grondwateronttrekking voor agrarische beregening in de bufferzones de natuurlijke kenmerken van de Peelvenen niet zal aantasten. Het ligt niet in de rede dat de grondwaterstand door het opnemen van een vrijstelling voor grondwateronttrekking hoger wordt en dat een vrijstelling toelaatbaar is. De rechtbank is daarom van oordeel dat de colleges de passende beoordeling ten grondslag hebben mogen leggen aan hun besluit om geen algehele vrijstelling voor grondwateronttrekking ten behoeve van agrarische berekening op te nemen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 13-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2024:2521

Zaaknummer: 23/625, 23/799, 23/786, 23/793, 23/760, 23/844, 23/838 en 23/898 enz.

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Sluis

De vraag of de raad bevoegd was om het plan vast te stellen is een kwestie van openbare orde zodat het relativiteitsvereiste niet aan de orde is. Gelet op de termijn genoemd in het oorspronkelijke PIP, was de raad bevoegd om in 2022 een nieuw plan vast te stellen.

Casus

Bij besluit van 24 november 2022 heeft de raad van de gemeente Sluis het bestemmingsplan '[locatie 1]' vastgesteld. Het plan voorziet in een aantal wooneenheden. Een appellante stelt dat de raad niet bevoegd was om het plan vast te stellen. Hierbij voert zij aan dat provinciale staten van Zeeland na de vaststelling van het oorspronkelijke van belang zijnde provinciaal inpassingsplan (PIP) 'Waterdunen' twee herzieningen hebben vastgesteld. Op grond van artikel 3.26, vijfde lid, van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) is de raad tien jaar na vaststelling van een PIP niet bevoegd om voor die gronden een bestemmingsplan vast te stellen, tenzij in het PIP een kortere termijn is opgenomen. In het besluit tot vaststelling van de 1e en de 2e herziening is geen kortere termijn opgenomen waarbinnen de raad weer bevoegd is om een bestemmingsplan vast te stellen, aldus appellante. Pas tien jaar na vaststelling van de 2e herziening van het PIP zou de raad, aldus appellante, weer bevoegd zijn om een bestemmingsplan vast te stellen. Die termijn was ten tijde van het vaststellen van het bestemmingsplan nog niet verstreken. De raad stelt dat appellante voor wat betreft dit bezwaar niet ontvankelijk is vanwege het relativiteitsvereiste.

Rechtsvragen

1. Is appellante niet ontvankelijk vanwege het relativiteitsvereiste?
2. Stelt appellante terecht dat de raad pas tien jaar na vaststelling van de 2e herziening van het PIP weer bevoegd is om een bestemmingsplan vast te stellen?

Uitspraak

1. De raad werpt op dit punt het relativiteitsvereiste uit artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht aan appellante tegen. De vraag of de raad bevoegd was om het plan vast te stellen, is echter een kwestie van openbare orde. De betekenis van deze kwestie is van een zodanig belang voor de rechtsorde dat de gelding van de toepasselijke voorschriften moet worden verzekerd, ongeacht de wil, kennis of het belang van partijen. Het relativiteitsvereiste kan om die reden niet aan appellante worden tegengeworpen. Daarom zal de Afdeling nagaan of de raad bevoegd was om het bestemmingsplan vast te stellen, gelet op artikel 3.26 van de Wro.

2. Als PS, met toepassing van artikel 3.26 van de Wro, een inpassingsplan vaststellen, is de gemeenteraad vanaf het moment waarop het ontwerp van het inpassingsplan ter inzage wordt gelegd, niet bevoegd tot vaststelling van een bestemmingsplan voor de gronden waarop dat inpassingsplan betrekking heeft. Deze bevoegdheid voor de raad ontstaat weer tien jaar na vaststelling van het inpassingsplan, dan wel eerder, indien het inpassingsplan dat bepaalt. Dit volgt uit artikel 3.26, vijfde lid, van de Wro.

Op 1 oktober 2010 hebben PS het oorspronkelijke PIP 'Waterdunen' vastgesteld. Het PIP voorzag voor de gronden waarop de in deze zaak aan de orde zijnde gebouwen staan in de bestemming 'Wonen'. In het vaststellingsbesluit van het oorspronkelijke PIP staat: 'ingevolge artikel 3.26 lid 5 te bepalen, dat de uitsluiting van de bevoegdheid van de gemeenteraad van Sluis om voor die gronden een bestemmingsplan vast te stellen voortduurt tot 1 oktober 2019'. PS hebben het PIP tweemaal herzien. De Afdeling ziet zich voor de vraag gesteld of de in het oorspronkelijke PIP opgenomen termijn is blijven gelden nadat de 1e en de 2e herziening van het PIP zijn vastgesteld waarin geen (kortere) termijn is opgenomen.

Op 13 december 2013 hebben PS het PIP '1e herziening PIP Waterdunen' vastgesteld. In het vaststellingsbesluit van de 1e herziening staat dat het gaat om relatief beperkte aanpassingen. Er is geen kortere termijn als bedoeld in artikel 3.26, vijfde lid, van de Wro opgenomen. De 1e herziening wijzigde een gedeelte van de bestemming 'Wonen' in de bestemming 'Natuur-Recreatie'.

Op 1 maart 2019 hebben PS het PIP de '2e herziening PIP Waterdunen' vastgesteld. In het vaststellingsbesluit van de 2e herziening staat wederom dat het gaat om beperkte aanpassingen. Er is geen kortere termijn als bedoeld in artikel 3.26, vijfde lid, van de Wro opgenomen. De 2e herziening wijzigde de bestemming 'Natuur-Recreatie' weer terug in 'Wonen'. Daarnaast zijn in deze herziening de regels voor de bestemming 'Wonen' aangepast met de aanduiding 'Gebiedsaanduiding overige zone - aanpassing planregels Wonen en Wonen - 1' waarop artikel 11.1 van de 2e herziening van toepassing is. Die wijziging had

betrekking op het hele plangebied van het nu aan de orde zijnde bestemmingsplan. Artikel 11.1 luidde, voor zover hier van belang, als volgt:

‘11.1 Ter plaatse van de aanduiding “Gebiedsaanduiding overige zone - aanpassing planregels Wonen en Wonen - 1” blijven de regels van de inpassingsplannen PIP Waterdunen (NL.IMRO.9929.vIPPWatdunen-ONH1) en 1e herziening PIP Waterdunen (NL.IMRO.9929.IPPWatdunen1eHerz-VAo1) onverkort van toepassing, met dien verstande dat de regels als volgt worden gewijzigd:

(...)

De Afdeling stelt vast dat voor het plangebied van het nu aan de orde zijnde bestemmingsplan het voorgaande plan wordt gevormd door het oorspronkelijke PIP dat slechts op (relatief) beperkte onderdelen is gewijzigd door de 1e en de 2e herziening. Met de 2e herziening is bepaald dat de regels van het oorspronkelijke PIP van toepassing blijven behoudens de eerdere beperkte aanpassingen. Een redelijke uitleg van deze plansystematiek houdt in dat daarmee ook bedoeld is te bepalen dat de oorspronkelijke termijn in het vaststellingsbesluit is blijven gelden.

Onder deze omstandigheden dienen het oorspronkelijke PIP en de 1e en de 2e herziening dan ook zo te worden gelezen dat door de 1e en de 2e herziening geen nieuwe termijn is aangevangen als bedoeld in artikel 3.26, vijfde lid, van de Wro waarbinnen de raad niet bevoegd zou zijn om een bestemmingsplan vast te stellen. Dat betekent dat de raad met ingang van 1 oktober 2019 bevoegd was tot vaststelling van een bestemmingsplan voor de gronden waarop het nu aan de orde zijnde bestemmingsplan betrekking heeft.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2599

Zaaknummer: 202301480/1/R1

Wetsartikelen: 8:69a Awb en 3.26 lid 5 Wro

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Cranendonck

Op de aanvraag van het COA is het bepaalde in artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor van toepassing en dit betekent dat, op grond van artikel 3.9 van de Wabo, de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is.

Casus

Het COA heeft op 10 juli 2023 een aanvraag bij het college ingediend om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 2^o, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo), gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van Bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (Bor), een omgevingsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen voor voortzetting van het gebruik van de Nassau-Dietzkazerne als azc. Het college heeft het COA in eerste instantie medegedeeld dat de aanvraag wordt behandeld met toepassing van de reguliere voorbereidingsprocedure. Later heeft het college het COA medegedeeld dat de aanvraag toch met toepassing van de uitgebreide voorbereidingsprocedure wordt behandeld, omdat volgens het college geen toepassing kan worden gegeven aan artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor. Vanwege het uitblijven van een besluit van het college op deze aanvraag, ook na het sturen van een ingebrekestelling, heeft het COA op 16 april 2024 beroep ingesteld. Bij mondelinge uitspraak van 15 mei 2024 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit vernietigd, en het college opgedragen om binnen drie weken na de dag van verzending van de uitspraak alsnog een besluit bekend te maken. Tegen deze uitspraak heeft het college hoger beroep ingesteld.

Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat op de aanvraag van het COA de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is. Het betwist verder het gevolg dat de rechtbank daaraan heeft verbonden, namelijk dat het college nog slechts een zeer korte termijn is gegeven om alsnog een besluit op de aanvraag te nemen. Het college voert daartoe aan dat de feitelijke situatie ter plaatse, waarin sprake is van een zeer groot azc met veel bijbehorende faciliteiten en bijzondere modaliteiten (col en pol), niet onder het begrip

‘opvang van asielzoekers’ kan worden gebracht, zoals bedoeld in artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor. Het wijst daarbij op de hiervoor onder 3 genoemde faciliteiten, zoals de school en met name de aanmeldstraat, die volgens het college een eigen ruimtelijke impact hebben. Daarmee onderscheidt dit azc zich volgens het college van andere azc’s met een meer gemiddelde grootte. Als de wetgever een dergelijke ruime uitleg van artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II had bedoeld, dan had dit volgens het college uit de tekst van de wet moeten blijken. Het college verwijst ter onderbouwing naar de Nota van Toelichting bij het Besluit van 14 augustus 2015 tot aanvulling van het Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet en van de Bijlagen I en II bij de Crisis- en herstelwet (tiende tranche) en tot wijziging van het Besluit omgevingsrecht (Stb. 2015, 323, p. 32 en 33). Ook daaruit volgt, naar het college stelt, een beperkte reikwijdte van artikel 4, onderdeel 9. Blijkens de Nota van Toelichting wordt aangesloten bij de bestaande regeling voor logies van werknemers. Volgens het college moet het dus om een soortgelijke activiteit als het bieden van logies aan werknemers gaan, met een soortgelijke ruimtelijke impact. Daaraan voldoet deze grootschalige opvang, met de daarbij aanwezige faciliteiten, niet. Volgens het college is dan ook de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van toepassing. Dat brengt met zich dat de raad een verklaring van geen bedenkingen moet afgeven, voordat op de aanvraag kan worden beslist.

Rechtsvraag

Heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat op de aanvraag van het COA de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is?

Uitspraak

De Afdeling volgt het oordeel van de rechtbank dat op de behandeling van de aanvraag van het COA artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor, en dus de reguliere procedure, van toepassing is. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de opvang van asielzoekers zoals genoemd in die bepaling niet alleen ziet op opvang in de strikte zin van het woord, namelijk het bieden van huisvesting, maar zich uitstrekt tot opvang in meer brede zin, dus inclusief ondersteunende voorzieningen zoals onderwijs, medische zorg, winkelveorzieningen, sport- en recreatieruimten en kantoren ten behoeve van de organisatie van die opvang.

De rechtbank heeft bij haar oordeel terecht in aanmerking genomen dat, hoewel uit de Nota van Toelichting niet eenduidig kan worden afgeleid wat de zinsnede ‘de opvang van asielzoekers’ precies omvat, daaruit wel kan worden afgeleid dat is bedoeld om de verlening van omgevingsvergunningen voor de opvang van asielzoekers te vergemakkelijken en dat de opvang ook betrekking heeft op grootschalige locaties zoals recreatieparken als opvanglocatie.

De Nota van Toelichting wijst er dan ook niet op dat is bedoeld artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor zo beperkt uit te leggen als het college voorstaat. Daarbij betreft de Afdeling dat met name grotere opvanglocaties niet zonder deze ondersteunende voorzieningen kunnen functioneren. In de specifieke aanwezigheid van de aanmeldstraat in het azc heeft de rechtbank geen aanleiding hoeven zien voor een ander oordeel. Ook die activiteiten, zoals hiervoor onder 3 beschreven, zijn dusdanig verbonden met de opvang van asielzoekers, dat deze kunnen worden gebracht onder opvang als bedoeld in artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II. Daaraan doet niet af dat, zoals ook op de zitting is toegelicht, niet alle asielzoekers die zich in Budel aanmelden, daar voor langere tijd blijven.

De Afdeling ziet verder in de door partijen naar voren gebrachte rechtspraak geen aanleiding voor een ander oordeel, nu die rechtspraak geen antwoord geeft op de hier voorliggende vraag.

Dat, zoals het college heeft gesteld, het in andere gevallen veel voorkomt dat ondersteunende voorzieningen bij azc's, zoals medische zorg of onderwijs, niet op het terrein van het azc zelf maar elders beschikbaar zijn, leidt ten slotte ook niet tot een ander oordeel. Die omstandigheid is niet bepalend voor het antwoord op de vraag of de desbetreffende voorzieningen onder de reikwijdte van het begrip opvang vallen zoals bedoeld in artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor.

De conclusie is dat de rechtbank terecht tot het oordeel is gekomen dat op de aanvraag van het COA het bepaalde in artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II van het Bor van toepassing is en dat dit betekent dat, op grond van artikel 3.9 van de Wabo, de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is. Het betoog slaagt niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2443

Zaaknummer: 202403080/1/R2 en 202403080/2/R2

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo, 3.9 Wabo en 4 onderdeel 9 Bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Planschade/Breda

Voor planologisch nadeel van belang of op basis van de ten tijde van de peildata beschikbare wetenschappelijke informatie reden was om aan te nemen dat laagfrequent geluid van windturbines tot gezondheidsklachten van omwonenden kan leiden.

Casus

Bij besluit van 22 november 2017 heeft het college van burgemeester en wethouders van Breda een aanvraag van [appellant] om tegemoetkoming in planschade afgewezen. [Appellant] is eigenaar van de burgerwoning aan [locatie 1] en de bedrijfswoningen aan [locatie 2] en [locatie 3] te Galder. Bij brief van 18 november 2015, aangevuld bij brief van 29 april 2016, heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in de planschade die hij stelt te hebben geleden als gevolg van de inwerkingtreding van onder andere het bij raadsbesluit van 21 april 2011 vastgestelde bestemmingsplan Hazeldonk (hierna: het nieuwe bestemmingsplan) en een bij besluit van 8 mei 2013 verleende omgevingsvergunning (hierna: de omgevingsvergunning). Deze planologische maatregelen zijn genomen ten behoeve van het realiseren van drie windturbines met een tiphoogte van 149 m op het bedrijventerrein Hazeldonk (hierna: het plangebied). De afstand van de woningen tot de dichtstbijzijnde windturbine is 355 m ([locatie 1]), 400 m ([locatie 2]) en 510 m ([locatie 3]).

Appellant betoogt onder meer dat de rechtbank onvoldoende heeft gereageerd op de stelling van Staal Makelaars dat woningen in de nabijheid van windturbines niet of slechts tegen een lagere prijs zijn te verkopen. Verder is geen rekening gehouden met de schadelijke gevolgen van laagfrequent geluid van windturbines voor de gezondheid.

Rechtsvraag

Is de rechtbank uitgegaan van een juiste planvergelijking?

Uitspraak

Volgens vaste rechtspraak zijn in de planvergelijking alleen de objectief te verwachten

gevolgen van het nieuwe planologische regime van belang. Vergelijk de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582, onder 2.12. Dit uitgangspunt geldt ook voor de vaststelling van de eventuele waardevermindering. De planvergelijking is immers de basis van de schadetaxatie. Dat betekent dat niet de beleving van [appellant] van (de gevolgen van) de planologische ontwikkeling bepalend kan zijn, maar het antwoord op de vraag of, gezien vanuit de positie van een redelijk denkend en handelend koper, de waarde van de woningen is gedaald als gevolg van de in de planvergelijking vastgestelde planologische nadelen van de windturbines in het plangebied.

Voor dat antwoord is onder meer van belang of op basis van de ten tijde van de peildata beschikbare wetenschappelijke informatie reden was om aan te nemen dat, zoals [appellant] stelt, laagfrequent geluid van windturbines tot gezondheidsklachten van omwonenden kan leiden. Wat de mogelijke gezondheidsrisico's betreft, heeft de StAB gewezen op het rapport 'Windturbines: invloed op de beleving en gezondheid van omwonenden', GGD-informatieblad Medische Milieukunde Update 2013, van het RIVM. In dit rapport is onder meer aan de door [appellant] genoemde onderzoeken van M.A. Nissenbaum en anderen uit 2012 en van N. Pierpont uit 2009 gerefereerd. Volgens het RIVM zijn er evenwel onvoldoende gegevens beschikbaar voor de beoordeling van de invloed van windturbines op de slaap en is voor een effect van laagfrequent geluid op de gezondheid geen bewijs gevonden. Ook de publicatie van M. Alves Pereira uit 2007 over vibro-akoestische ziekte, waarop [appellant] in deze procedure een beroep heeft gedaan, heeft niet geleid tot het aannemen van een directe relatie tussen gezondheidsrisico's en het geluid van windturbines. De StAB heeft dit afgeleid uit een in 2017 door het RIVM uitgebracht geactualiseerd onderzoeksrapport ('Health effects related to wind turbine sound') met daarin een overzicht van de conclusies van de beschikbare wetenschappelijke onderzoeken. Over vibro-akoestische ziekte en het windturbinesyndroom is geconcludeerd dat dit controversieel is en niet wetenschappelijk wordt ondersteund. De StAB concludeert dan ook dat er onvoldoende wetenschappelijk bewijs beschikbaar is voor een directe relatie tussen gezondheidsrisico's en het geluid van windturbines.

Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling in het betoog van [appellant] geen grond voor het oordeel dat de rechtbank het verslag van de StAB ten onrechte aan haar oordeelsvorming ten grondslag heeft gelegd. Het betoog slaagt niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2224

Zaaknummer: 202204795/1/A2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/vovo

Een voorbereidingsbesluit dat op 1 januari 2024 nog geldig was, heeft op grond van het overgangsrecht van de Omgevingswet een geldigheidsduur van maximaal anderhalf jaar na 1 januari 2024.

Casus

Een college heeft een aanvraag voor de omgevingsvergunning geweigerd omdat de aanvraag in strijd is met het bestemmingsplan en het voorbereidingsbesluit 'flitsbezorgers met darkstores'. Belanghebbende heeft een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend en stelt onder andere dat het voorbereidingsbesluit van 6 februari 2023 is vervallen omdat niet binnen een jaar na de datum van inwerkingtreding daarvan een ontwerp voor een bestemmingsplan ter inzage is gelegd en ook niet de periode daarna een ontwerp voor een bestemmingsplan ter inzage is gelegd.

Rechtsvraag

Is het voorbereidingsbesluit, gelet op het oude recht en het overgangsrecht in de Omgevingswet, vervallen?

Uitspraak

Het voorbereidingsbesluit is vastgesteld op 6 februari 2023. Op grond van artikel 3.7, vijfde lid, van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) vervalt het voorbereidingsbesluit, indien niet binnen een jaar na de datum van inwerkingtreding daarvan een ontwerp voor een bestemmingsplan ter inzage is gelegd. Het voorbereidingsbesluit zou volgens oud recht zijn vervallen op 7 februari 2024. Tussen partijen is niet in geschil dat het college op dat moment en ook thans nog geen ontwerp voor een bestemmingsplan ter inzage heeft gelegd.

Op grond van artikel 4.103, tweede lid, van de Invoeringswet Omgevingswet geldt, als het ontwerp van een bestemmingsplan niet voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet ter inzage is gelegd, een voorbereidingsbesluit dat op grond van artikel 3.1 van de Wro is vastgesteld door de gemeenteraad als een voorbereidingsbesluit als bedoeld in artikel 4.14,

eerste lid, van de Omgevingswet. In dat geval loopt de termijn, als bedoeld in het vierde lid van dat artikel, vanaf de datum van inwerkingtreding van de Omgevingswet.

Het voorbereidingsbesluit was op 1 januari 2024 nog geldig en heeft op grond van het overgangsrecht van de Omgevingswet thans de status van een voorbereidingsbesluit op grond van de Omgevingswet én heeft een geldigheidsduur van maximaal anderhalf jaar na 1 januari 2024. Dit betekent dat het voorbereidingsbesluit nog van toepassing is op de aanvraag van verzoekster en dat het college dit terecht heeft meegenomen in de beoordeling van de aanvraag. Het betekent ook dat, behoudens intrekking ervan door de gemeenteraad, niet te verwachten is dat het voorbereidingsbesluit ten tijde van de nog te nemen beslissing op bezwaar zijn geldigheid al verloren zal hebben.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 31-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:3532

Zaaknummer: BRE 24/3002 en 24/3004

Wetsartikelen: 3.1 Wro, 3.7 lid 5 Wro, 4.14 lid 1 Omgevingswet en 4.103 lid 2 Invoeringswet Omgevingswet

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie/Den Haag

Toerekenen inkomensschade aan route-herinrichting dan wel bestemmingsplan. Toerekenen normaal ondernemersrisico.

Casus

Op 18 december 2014 heeft de gemeenteraad van Den Haag het bestemmingsplan Kijkduin-Ockenburgh (verder: het bestemmingsplan) vastgesteld. Hiermee werd de realisering van een aantal projecten mogelijk gemaakt. Voor de verwezenlijking van het bestemmingsplan heeft het college ingestemd met voorbereidende werkzaamheden. De voorbereidende werkzaamheden zijn begonnen in november 2017, waarbij onder meer hekken zijn geplaatst, looproutes zijn gewijzigd en bushaltes zijn verplaatst. Delen van de parkeergelegenheid bij het winkelcentrum zijn gaandeweg ook als bouwterrein in gebruik genomen. In mei 2018 is vervolgens begonnen met sloop- en (her)bouwwerkzaamheden voor de verwezenlijking van het bestemmingsplan. Op 27 maart 2020 heeft Habana het college verzocht om nadeelcompensatie. Habana stelt dat zij in de periode maart 2018 tot aan december 2018 door werkzaamheden voor de herinrichting van de route Kijkduin-Houtrust en de verwezenlijking van het bestemmingsplan inkomensschade heeft geleden.

SAOZ heeft in het advies van oktober 2020 de door Habana geleden inkomensschade in de periode april 2018 tot en met mei 2019 berekend op € 209.532. Volgens SAOZ kan de inkomensschade ex aequo et bono voor 50% worden toegerekend aan de route-herinrichting en voor 50% aan de verwezenlijking van het bestemmingsplan. In een contra-expertise heeft Steenhuijs uiteengezet dat naar schatting hoogstens 10% (€ 20.953) van de inkomensschade aan de werkzaamheden ter uitvoering van de herinrichting van de route Kijkduin-Houtrust kunnen worden toegerekend en dat 90% aan de uitvoering van het bestemmingsplan kan worden toegerekend.

Habana heeft in de bezwaarfase een tegenrapport overgelegd waarin BoVee stelt dat het college niet had mogen afwijken van het advies van SAOZ, omdat het in een vergelijkbare zaak wel overeenkomstig het advies van SAOZ heeft besloten.

Rechtsvraag

Heeft het college in strijd met het gelijkheidsbeginsel gehandeld? Had het college in navolging van de second opinion van Steenhuijs mogen besluiten dat 10% van de schade toe te rekenen is aan de route-herinrichting en 90% aan de uitvoering van het bestemmingsplan? Heeft het college het normale ondernemersrisico op juiste wijze toegepast?

Uitspraak

Het college heeft niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel gehandeld, omdat in een vergelijkbare zaak de schade wel voor 50% is toegerekend aan de route-herinrichting en nadeelcompensatie is toegekend.

Het college heeft in navolging van de second opinion van Steenhuijs mogen besluiten 10% van de schade toe te rekenen aan de route-herinrichting en 90% aan de uitvoering van het bestemmingsplan. De uiteenzetting in het advies van SAOZ dat beide schadeoorzaken zich grotendeels gelijktijdig hebben voorgedaan en dat het niet mogelijk is andere objectieve factoren aan te wijzen op grond waarvan de schade kan worden toegerekend aan de planologische maatregelen dan wel de route-herinrichting, is niet juist. De rechtbank acht daarbij van belang dat in november 2017 met de voorbereidingen voor de uitvoering van de planologische maatregelen is begonnen. Fase 1 van de uitvoeringswerkzaamheden heeft tot november 2020 geduurd. Eind 2020 is begonnen met fase 2 en begin 2021 is gestart met de sloop van het winkelcentrum. Het ondernemersklimaat in Kijkduin was voor november 2017 al niet optimaal. De werkzaamheden voor de route-herinrichting zijn gefaseerd uitgevoerd in de periode april 2018 - april 2019 en varieerden in afstand tot het restaurant. De bereikbaarheid bleef tijdens deze werkzaamheden gegarandeerd, maar de omleiding vergde voor de groep bezoekers per auto meer tijd. Het college heeft op basis van het verkeersrapport van Arcadis terecht geconcludeerd dat het autoverkeer en bezoekersaantallen in Kijkduin in die periode niet zijn teruggelopen, ook niet gerelateerd aan het kustbezoek in Den Haag en dat niet tot minimaal sprake is geweest van verminderde bezoekersaantallen aan Kijkduin tijdens de route-herinrichting.

Het college heeft het normaal ondernemersrisico op de juiste wijze toegepast. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 3 november 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2402, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat het normaal ondernemersrisico evenredig moet worden verdeeld over het bestemmingsplan en de route-herinrichting. Uit de uitspraak volgt dat het normaal ondernemersrisico moet worden berekend per schadeveroorzakende maatregel, tenzij het gaat om maatregelen die zodanig met elkaar samenhangen dat ze als één en dezelfde maatregel moeten worden beschouwd. In dit geval verschillen beide maatregelen

wezenlijk van elkaar en vallen ze onder verschillende schadebeoordelingskaders. De ene maatregel gaat over de renovatie van een winkelcentrum met woningbouw, terwijl de andere maatregel over infrastructuur gaat.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2412

Zaaknummer: 202305211/1/A2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Heemskerk

Afdeling sluit zich aan bij het oordeel van het CRVB dat het enkele niet vergoeden van bezwaarkosten niet langer een zelfstandig procesbelang oplevert. Algemeen gebouw op volkstuintencomplex is geen hoofdgebouw (artikel 1 Bijlage II Bor) omdat het niet noodzakelijk is voor verwezenlijking recreatieve bestemming.

Casus

Op een perceel in Heemskerk dat in eigendom is bij Duin & Tuin, staat een gebouw, dat het algemene gebouw wordt genoemd. Het college van burgemeester en wethouders van Heemskerk heeft voor dit gebouw een omgevingsvergunning verleend. Verder zijn er 22 kleinere bouwwerken in aanbouw. Van 14 bouwwerken is alleen nog de fundering gerealiseerd. Duin & Tuin heeft de bouwwerkzaamheden ten behoeve van deze 22 bouwwerken vooralsnog gestaakt. Omwonenden van het perceel hebben verzocht om handhavend op te treden tegen de bouwwerkzaamheden en het gebruik van het perceel. Volgens de indieners van het verzoek wordt niet een volkstuintencomplex gerealiseerd, maar een recreatiepark of een dorp. Zij stellen dat dit gebeurt zonder de vereiste omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen, aanleggen en gebruiken in strijd met het bestemmingsplan als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Bij het dwangsombesluit heeft het college Duin & Tuin gelast om de overtreding binnen een termijn van drie maanden ongedaan te (doen) maken en ongedaan te (doen) houden.

De rechtbank heeft het beroep van enkele appellanten ongegrond verklaard, omdat zij ook volgens de rechtbank geen belanghebbenden zijn en het college hun bezwaar daarom terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De rechtbank heeft de beroepen van andere appellanten en Duin & Tuin gegrond verklaard en de besluiten op bezwaar (gedeeltelijk) vernietigd. De rechtbank heeft overwogen dat het college ten onrechte heeft geconcludeerd dat artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo is overtreden. Verder heeft de rechtbank overwogen dat artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo alleen is overtreden voor

zover de acht bouwwerken met de nummers 7a-15 tot en met 7a-22 de maximaal toegestane oppervlakte van in totaal 37 m² overschrijden. Het college was alleen bevoegd om daartegen handhavend op te treden en kon daarom volgens de rechtbank uitsluitend als herstelmaatregel opnemen dat de overschrijding van de toegestane oppervlakte teniet moet worden gedaan.

In hoger beroep stelt een appellant dat zijn bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard omdat hij op het moment van het nemen van het besluit op bezwaar geen belanghebbende meer zou zijn. Andere appellanten betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat geen sprake is van overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo en overtreding van die bepaling daarom niet aan het dwangsbesluit ten grondslag kon worden gelegd. Zij bestrijden dat is voldaan aan de eisen om op grond van artikel 3, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (Bor) vergunningsvrij te kunnen bouwen. Volgens hen heeft de rechtbank het algemene gebouw op het perceel ten onrechte aangemerkt als hoofdgebouw en heeft de rechtbank ook ten onrechte aangenomen dat de bouwwerken in een achtererfgebied als bedoeld in het Bor liggen.

Rechtsvragen

1. Heeft een appellant nog een procesbelang omdat het hem in de hogerberoepprocedure alleen nog om vergoeding van de in bezwaar gemaakte proceskosten gaat?
2. Is een algemeen gebouw op een volkstuinencomplex een hoofdgebouw in de zin van artikel 1 Bijlage II van het Bor?

Uitspraak

1. Bij het indienen van het bezwaarschrift op 25 januari 2021 was [appellant sub 2A] als eigenaar en bewoner van de woning tegenover het perceel belanghebbende bij de primaire besluiten van 12 januari 2021. Ten tijde van het nemen van besluit op bezwaar I was hij geen bewoner en eigenaar meer van die woning en ook niet van een andere nabijgelegen woning. Op de zitting heeft [appellant sub 2A] toegelicht dat het hem in deze procedure alleen nog om vergoeding van de in bezwaar gemaakte proceskosten gaat.

De Afdeling overweegt dat het niet inwilligen van een verzoek om vergoeding van de kosten van bezwaar tot nu toe een zelfstandig procesbelang oplevert. De Centrale Raad van Beroep heeft in twee uitspraken van 2 april 2024 (ECLI:NL:CRVB:2024:635 en ECLI:NL:CRVB:2024:636) overwogen dat voortaan uitgangspunt is dat het enkele niet vergoeden van bezwaarkosten niet langer een zelfstandig procesbelang oplevert. Wel geldt hierop de volgende uitzondering. Mede in verband met het ontbreken van een bepaling als

artikel 8:75a van de Awb voor de bezwaarfase, moet nog steeds procesbelang aanwezig worden geacht als het betrokken bestuursorgaan zijn besluit in bezwaar heeft herroepen, zonder daarbij een vergoeding van bezwaarkosten toe te kennen terwijl daar wel om was gevraagd, of als de hoogte van een toegekende vergoeding van bezwaarkosten in geschil is. De rechterlijke beoordeling blijft dan in beginsel beperkt tot de gegeven beslissing over de bezwaarkosten als zodanig. In het kader van de rechtseenheid sluit de Afdeling zich hierbij aan. De Afdeling hanteert voortaan ook dit uitgangspunt en de uitzondering daarop. De situatie waarvoor de uitzondering geldt, doet zich in dit geval niet voor. Dat betekent dat [appellant sub 2A] geen (proces)belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn hoger beroep.

2. In het besluit op bezwaar II, waarnaar in het besluit op bezwaar I is verwezen, heeft het college gesteld dat alle huisjes en kassen in het achtererfgebied liggen en daarom in principe vergunningsvrij kunnen worden gebouwd op grond van artikel 3 van bijlage II van het Bor. Het beoogde gebruik van de bouwwerken is volgens het college echter in strijd met het bestemmingsplan. In het besluit op bezwaar II staat dat op grond van artikel 3 van bijlage II van het Bor dan geen sprake meer is van vergunningsvrij bouwen.

Uit artikel 2.3, eerste lid, van het Bor in samenhang met artikel 3, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor volgt dat geen omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen vereist is, als de bouwwerken moeten worden aangemerkt als bijbehorende bouwwerken in achtererfgebied en als wordt voldaan aan de overige in artikel 3, aanhef en onderdeel 1, gestelde eisen. Zoals de rechtbank heeft overwogen in de uitspraak op het beroep van Duin & Tuin, is een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen in dat geval ook niet vereist als de bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan (gaan) worden gebruikt.

De rechtbank heeft echter ten onrechte overwogen dat de bouwwerken voldoen aan onderdeel 1 van artikel 3 van bijlage II van het Bor. De bouwwerken zijn naar het oordeel van de Afdeling niet aan te merken als bijbehorende bouwwerken. Uit de begripsomschrijving van 'bijbehorend bouwwerk' in artikel 1 van bijlage II van het Bor volgt namelijk dat een bouwwerk alleen een bijbehorend bouwwerk kan zijn, als op het perceel ook een hoofdgebouw aanwezig is. Een hoofdgebouw ontbreekt echter. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het algemene gebouw geen hoofdgebouw in de zin van artikel 1 van bijlage II van het Bor is. Om als hoofdgebouw te kunnen worden aangemerkt, moet het gebouw noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de recreatieve bestemming van het perceel. Het algemene gebouw, dat als gezamenlijk gebouw in de zin van artikel 14.2.3.1 van de planregels vergund is, is mogelijk wel functioneel voor een volkstuinencomplex, maar is daarvoor niet noodzakelijk. Het gebouw wordt vooralsnog gebruikt voor administratieve werkzaamheden en zal verder bijvoorbeeld worden gebruikt als vergaderruimte en voor de

opslag van materialen ten behoeve van de eigenaren en gebruikers van het volkstuinencomplex. Daarmee staat het gebouw ten dienste van het gebruik van de omliggende gronden als volkstuinencomplex en zijn de gronden, omgekeerd, niet ingericht ten dienste van het gebruik van het gebouw. In de nota van toelichting bij het Bor is beschreven dat een gebouw in zo'n situatie niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de bestemming (Stb. 2010, 143, blz. 136). Ook zonder het gebruik van het algemene gebouw als een gezamenlijk gebouw van de volkstuinders kan de bestemming worden verwezenlijkt (vergelijk de uitspraak van 18 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1284, onder 4.1). Dat een gezamenlijk gebouw planologisch mogelijk is, maakt dat niet anders (vergelijk de uitspraak van 24 februari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:572, onder 3.2).

Omdat het geen bijbehorende bouwwerken zijn, mogen de bouwwerken niet op grond van artikel 3, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor zonder omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen worden gebouwd. De vraag of de bouwwerken zich in een achtererfgebied bevinden, hoeft gelet hierop niet te worden beantwoord.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:2323

Zaaknummer: 202300368/1/R1, 202300370/1/R1 en 202300372/1/R1

Wetsartikelen: 8:75a Awb, 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b en c Wabo, 1 bijlage II Bor, 2.3 lid 1 Bor en 3 aanhef en onderdeel 1 II Bor

RECHTSPRAAK

Intrekking natuurvergunning/gedeputeerde staten Utrecht

MOB behartigt het algemene belang met feitelijke werkzaamheden en is belanghebbende bij het verzoek om intrekking van natuurvergunningen.

Casus

MOB heeft verzocht om intrekking van diverse natuurvergunningen van projecten bij het Natura 2000-gebied Kolland & Overlangbroek. Gedeputeerde Staten van Utrecht hebben besloten om niet over te gaan tot intrekking. MOB heeft tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank Midden-Nederland. De rechtbank Midden-Nederland heeft in het kader van het vooronderzoek een tussenbeslissing gedaan over de vraag of MOB voldoende feitelijke werkzaamheden verricht en dus belanghebbende is.

Rechtsvraag

Verricht MOB (nog steeds) voldoende feitelijke werkzaamheden?

Uitspraak

De rechtbank heeft aanleiding gezien om nader onderzoek te doen naar de feitelijke werkzaamheden van MOB en heeft daarvoor deze zaak gebruikt. Het is lang geleden dat kenbaar door de bestuursrechter is gecontroleerd of MOB voldoende feitelijke werkzaamheden verricht. Voor zover de rechtbank heeft kunnen nagaan, is dit voor de laatste keer gebeurd in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 19 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4736. Er is inmiddels bijna tien jaar verstreken, terwijl er in die uitspraak juist op is gewezen dat de vraag naar feitelijke werkzaamheden op een zeker moment ook anders kan worden beoordeeld, bijvoorbeeld omdat MOB geruime tijd geen relevante werkzaamheden meer heeft verricht. Het tijdsverloop is dus relevant, omdat feitelijke werkzaamheden en de aard en omvang daarvan door de tijd heen kunnen wijzigen.

Hierbij is ook van belang dat MOB veel procedeert bij de bestuursrechter en dat de impact daarvan soms groot is. De rechtbank benadrukt dat MOB en andere ideële organisaties het

volste recht hebben om op deze manier het algemene belang te behartigen. Maar de rechtbank is ervoor verantwoordelijk om te controleren of nog steeds wordt voldaan aan de wettelijke eisen voor de toegang tot de bestuursrechter. Tot die verantwoordelijkheid behoort ook dat de samenleving in een openbare beslissing kennis kan nemen van de uitkomst van die controle, juist omdat de mede door MOB aangespannen (stikstof)zaken grote juridische en maatschappelijke gevolgen hebben. Voor het motiveren van deze beslissing wacht de rechtbank niet op de uitspraak in deze procedure, omdat het nog enige tijd duurt voordat de zaak op een zitting kan worden gepland en uitspraak kan worden gedaan. Ondertussen lopen er ook andere procedures van MOB waarvoor deze beslissing van belang is.

(...)

De rechtbank oordeelt dat MOB, gelet op haar statutaire doelstelling en haar feitelijke werkzaamheden, een belang in het bijzonder behartigt dat rechtstreeks is betrokken bij het besluit van 20 juli 2023 over de intrekking van natuurvergunningen bij het Natura 2000-gebied Kolland & Overlangbroek. MOB is bij dat besluit daarom belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb. Bij de huidige stand van zaken is het beroep van MOB ontvankelijk. De rechtbank kan de zaak inhoudelijk behandelen en gaat verder met het vooronderzoek.

Deze beslissing is niet alleen voor deze zaak van belang, maar ook voor andere beroepen van MOB die gaan over procedures waarin stikstofdepositie een rol speelt tegen de achtergrond van de Habitatrichtlijn. De rechtbank zal op basis van deze beslissing in de komende periode in beginsel aannemen dat de feitelijke werkzaamheden van MOB voldoende zijn voor de toegang tot de bestuursrechter in dergelijke zaken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:3813

Zaaknummer: 23/4434

Wetsartikelen: 1:2 Awb